Κυριακή Α' Λουκά: Η ανταμοιβή τής υπακοής

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 23 Σεπτεμβρίου, 2022

(Λουκ. ε΄ 1-11)

Τήν πρώτη Κυριακή, ἀμέσως μετά τήν ὁλοκλήρωση τοῦ κύκλου τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ Ἐκκλησία μας ὁρίζει νά διαβάζεται τό ἀπόσπασμα ἀπό τό εὐαγγέλιο τοῦ Λουκᾶ, πού ἀναφέρεται στήν **κλήση ἀπό τόν Χριστό τῶν πρώτων μαθητῶν**.

Ἀνάλογο ἀπόσπασμα ἀπό τό εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου διαβάζουμε μετά τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων. **Σταυρός καί ἁγιότητα ἀποτελοῦν γιά τήν Ἐκκλησία τήν ὁδό πρός τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.** Καί αὐτή ἡ ὁδός δέν ἀναφέρεται μόνο σ' ἐκείνους πού ἐπιλέγουν τόν τρόπο τῆς ζωῆς τῶν Ἀποστόλων, ἀφιερώνοντας τόν ἑαυτό τους στή διακονία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀναφέρεται καί στόν κάθε χριστιανό, ὁ ὁποῖος καλεῖται μέ τή μαρτυρία του νά μιλήσει γιά τόν Χριστό στούς ἀνθρώπους καί νά δώσει ἀπό τήν πίστη του καί τήν ἀγάπη του πρός Ἐκεῖνον παρηγοριά σέ ὅλους ὅσοι σχετίζονται μαζί του, **ἐξερχόμενος ἀπό τήν καθημερινότητά του, ἀπό τήν ἐργασία του, τίς συγγενικές του σχέσεις, τά προγράμματά του, γιά νά φανερώσει τόν Χριστό μέ τή ζωή, τόν λόγο καί τά ἔργα του**.

Ὁ Χριστός δίνει ὅσα χρειαζόμαστε

Ὁ Χριστός ἀνεβαίνει στό πλοιάριο τοῦ Πέτρου καί διδάσκει τόν λαό πού βρίσκεται στήν ἀκτή. Ὅταν ὁλοκληρώνεται ἡ διδασκαλία, προτρέπει τόν Πέτρο νά ρίξει τά δίχτυα του στή θάλασσα. Ἐκεῖνος **κάνει ὑπακοή** στό παράγγελμα τοῦ Κυρίου καί ρίχνει τά δίχτυα. Διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ τή νύχτα κουράστηκε χωρίς ἀποτέλεσμα, τώρα γεμίζουν ἀπό ψάρια τόσο τό δικό του πλοιάριο ὅσο καί αὐτό τῶν συνεταίρων του, μέ ἀποτέλεσμα καί τά δύο νά κινδυνεύουν νά βυθιστοῦν ἀπό τό βάρος. Καί τότε ὁ Πέτρος πέφτει στά γόνατα τοῦ Χριστοῦ καί ἀναφωνεῖ: *«Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι **ἀνήρ ἁμαρτωλός εἰμι**, Κύριε»* (Λουκ. 5,8), γιά νά λάβει ἀπό τόν Χριστό τήν κλήση νά γίνει μαθητής του, μαζί μέ τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη, τούς συνεταίρους του, γιά νά ἀγωνιστοῦν νά γίνουν ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

«Ἀνήρ ἁμαρτωλός εἰμι». Πόσοι ἀπό ἐμᾶς θά ἀναφωνούσαμε αὐτή τή φράση στή θέση

τοῦ Πέτρου; **Ἀναγνωρίζουμε ὅτι τά ἀγαθά πού μᾶς δίνονται εἶναι ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ἤ πιστεύουμε ὅτι τά δικαιούμαστε γιατί ἐργαζόμαστε, γιατί ἔχουμε χαρίσματα, γιατί εἴμαστε ἱκανοί, γιατί οἱ ἄλλοι μᾶς ὀφείλουν, γιατί ὁ κόσμος περιστρέφεται γύρω ἀπό ἐμᾶς; Ζοῦμε σέ ἕναν πολιτισμό δικαιωμάτων, ὅπου ὁ καθένας μας θεωρεῖ ὅτι ὁ ἄλλος τοῦ ὀφείλει.** Μή ἔχοντας αὐτογνωσία καί μή κάνοντας αὐτοκριτική, **μεγεθύνουμε τίς δυνατότητές μας καί ζητοῦμε νά εἴμαστε τό κέντρο τοῦ κόσμου.** Λησμονοῦμε τό «δόξα τῷ Θεῷ» καί **πιστεύουμε μόνο στό «ἐγώ» μας.**

Ἡ συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας μας

Ὁ Πέτρος μπροστά στή δύναμη τοῦ Θεοῦ συναισθάνεται τήν ἀναξιότητά του. Εἶναι ἱκανός στό ἐπάγγελμά του καί τό γνωρίζει καλά. Μπροστά στόν Χριστό ὅμως συνειδητοποιεῖ τό θαῦμα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στή ζωή του καί **ἐκεῖ ὅλες οἱ ἱκανότητες καί οἱ γνώσεις του γίνονται σύντριμμα**. **Τό μόνο πού αἰσθάνεται εἶναι ἡ ἁμαρτωλότητά του. Ἡ ρυπαρότητα τῆς ψυχῆς του. Τό ὅτι δέν εἶναι τίποτα μπροστά στόν Χριστό.** Δέν εἶναι ἱκανός οὔτε ἄξιος νά εἰσέλθει ὁ Κύριος ὑπό τή στέγη τῆς ψυχῆς του. Καί ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό ὄχι νά φύγει ἀπό τή ζωή του, ἀλλά νά μή μένει κοντά του, γιατί ἐκεῖνος δέν μπορεῖ νά ἀντέξει τή δύναμη τῆς θεότητας. **Πόσες φορές στή ζωή μας προσερχόμαστε νά κοινωνήσουμε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νά λάβουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά συναισθανόμαστε ὅτι εἴμαστε ἄνθρωποι ἁμαρτωλοί.** Ὅτι **ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ ξεσκεπάζει τό μέγεθος τῆς πνευματικῆς μας ἀσθένειας. Καί προσερχόμαστε μέ θράσος καί ἔλλειψη ἐπίγνωσης.** Πόσες φορές ἀπαιτοῦμε ἀπό τήν Ἐκκλησία, χωρίς νά συναισθανόμαστε ὅτι σ᾽ αὐτήν ὀφείλουμε πρώτιστα νά ἀποθέσουμε τήν ἁμαρτωλότητά μας, **νά ἀναγνωρίσουμε τίς ἐλλείψεις μας καί νά καταθέσουμε μέ ἐμπιστοσύνη ὄχι τήν ἐλπίδα γιά πλοῦτο καί γιά ἀναπλήρωση τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀλλά τή δίψα γιά μετάνοια καί ταπεινότητα.**

Ἡ δική μας κλήση

Ἡ ἀναγνώριση ἀπό τόν Πέτρο τῆς ἁμαρτωλότητάς του τόν ἔκανε νά ἐγκαταλείψει τά πάντα καί νά ἀκολουθήσει τόν Χριστό. Αὐτό μᾶς καλεῖ ἡ Ἐκκλησία νά κάνουμε καί ἐμεῖς, στό μέτρο τοῦ ἐφικτοῦ καί στό μέτρο τῆς κλήσης μας. Νά αἰσθανθοῦμε τήν εὐθύνη νά μιλήσουμε γιά τόν Χριστό στόν πλησίον μας μέ τήν προσευχή μας, μέ τόν λόγο μας, μέ τά ἔργα τῆς ἀγάπης, ἀλλά κυρίως **μέ τήν ἔξοδό μας ἀπό τόν ἑαυτό μας, ἀπό τίς συνήθειές μας, ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ χρόνου πού μᾶς κάνει νά αἰσθανόμαστε γερασμένοι**

καί ἱκανοποιημένοι ἀπό ὅσα κάνουμε, κρατώντας γιά τόν ἑαυτό μας τό προνόμιο τῆς σωτηρίας, τό ὁποῖο ὅμως μᾶς δίδεται γιά νά τό μοιραστοῦμε καί ὄχι γιά νά ἐπαναπαυόμαστε σ' αὐτό.

Οἱ ἄνθρωποι παραμένουμε προσκολλημένοι στίς βιοτικές μας μέριμνες, στούς «ἰχθῦς» πού πρέπει νά ἁλιεύσουμε γιά νά ζήσουμε. Ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ στό πλοιάριο τοῦ καθενός, στή ζωή του, στήν πφεία του, στά ἔργα του ἀποτελεῖ μιά **πρόσκληση εὐχαριστίας, μετανοίας καί ταπεινότητας, ἀλλά καί ἀφορμή ἀγάπης καί μοιράσματος**. Αὐτή εἶναι καί ἡ οὐσία τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόδειξη τῆς χαρᾶς καί τῆς **εὐγνωμοσύνης γιά τά ὅσα ὁ Χριστός μᾶς δίδει**, κατά τήν καρδίαν μας, ἀλλά καί **κατά τό τί ἀληθινά μᾶς συμφέρει**. Τά ἁλιεύματα τῆς ἐπιβίωσης δέν μᾶς ἀφήνουν νά δοῦμε τήν ἁμαρτωλότητά μας, νά κάνουμε ὑπακοή στόν λόγο καί τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ πού μᾶς δείχνει ὅτι **χωρίς τή δική του παρουσία «οὐδέν λαμβάνομεν»**, νά μοιραστοῦμε τή χαρά ὅτι ἡ ζωή ἔχει νόημα ὅταν μοιραζόμαστε μέ ἐπίγνωση τοῦ «ποιοί εἴμαστε», τήν πίστη στόν Χριστό μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτή τήν ὁδό ἄς ἀκολουθήσουμε!

π. Θ. Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 39 (3513), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)